

druhého nablízku. Jak se dohodli, navlékli si filtršaty proti vysušujícímu větru pouště.

Nakonec se královská dvojice sešla v předpokoji a oba si povšimli, jak sluhové náhle strnuli. Leto si přes hladké šedé filtršaty přehodil žlutohnědou pláštěnku s černými okraji. Jeho sestra měla na sobě pláštěnku zelenou. Obě pláštěnky přidržovala u krku spona ve tvaru atreidského sokola – zlatá s rudými drahokamy místo očí.

Když Harah, která byla jednou ze Stilgarových žen, viděla tu nádheru, řekla: „Vidím, že jste se vystrojili na počest své babičky.“

Leto vzal nejdřív do ruky svou misku se snídaní a pak se teprve podíval Harah do tmavého, větrem zvrásčitěného obličeje. Zavrtěl hlavou. Pak řekl: „Jak víš, že to není na naši vlastní počest?“

Harah jeho posměšný pohled nevyvedl z míry: „Mám stejně modré oči jako ty!“

Ghanima se zasmála nahlas. Harah byla vždycky výborná ve fremenských hádankách. Jednou větou řekla: „Neposmívej se mi, chlapče.“ A dodala: „Jsi možná z královské krve, ale oba neseme znamení závislosti na melanži – oči bez bělma. Který fremen potřebuje víc nádhery nebo větší poctu než tohle?“

Leto se usmál a lítostivě zavrtěl hlavou. „Harah, lásko moje, kdybys byla mladší a už nepatřila Stilgarovi, vzal bych si tě sám.“

Harah to malé vítězství přijala zlehka a pokynula ostatním sluhům, aby pokračovali v přípravě předpokoje na důležité události nadcházejícího dne. „Sněžte snídaní,“ řekla. „Dneska budete potřebovat energii.“

„Takže si nemyslíš, že jsme se pro babičku moc vyparádili?“ zeptala se Ghanima s ústy plnými kaše.

„Neboj se jí, Ghani,“ řekla Harah.

Leto polkl lžici kaše a pátravě se zadíval na Harah. Ta žena měla nekonečnou zásobu zdravého rozumu, když tu hru na parádu tak rychle prohlédla. „Bude si myslet, že se jí bojíme?“ zeptal se.

„Možná ano, možná ne,“ řekla Harah. „Byla to naše Ctihodná matka, nezapomeň. Já ji znám.“

„Co měla na sobě Alia?“ zeptala se Ghanima.

„Neviděla jsem ji,“ odpověděla krátce Harah a odvrátila se.

Leto a Ghanima si vyměnili významné pohledy a rychle se sklonili ke své snídani. Nakonec vyšli do velké ústřední chodby.

Ghanima promluvila jedním z pradávných jazyků, které měli oba ve své genetické paměti: „Tak dnes budeme mít babičku.“

„Alii to dělá velké starosti,“ řekl Leto.

„Kdo se rád vzdává takové moci,“ podotkla Ghanima.

Leto se tiše zasmál – od tak malého chlapce to byl podivně dospělý smích. „V tom je něco víc.“

„Všimne si její matka toho, čeho jsme si všimli my?“

„A proč ne?“ zeptal se Leto.

„Ano... Toho se možná Alia bojí.“

„Kdo zná Zvrácenost lépe než Zvrácenost?“ zeptal se Leto.

„Víš, můžeme se mýlit,“ řekla Ghanima.

„Ale nemýlíme.“ A citoval z benegesseritské Knihy Azhar: „Dobré důvody a strašná zkušenost nás vedou k tomu, že předzrozené nazýváme *Zvrácenost*. Protože kdo ví, která ztracená a prokletá osobnost naší zlé minulosti může ovládnout živoucí tělo?“

„Já tu historii znám,“ řekla Ghanima. „Ale jestli je to pravda, proč my tím vnitřním útokem netrpíme?“

„Třeba nad námi drží stráž naši rodiče,“ napadlo Leta.

„Tak proč také někdo nechrání Alii?“

„Nevím. Možná proto, že jeden z jejích rodičů je stále mezi živými. Nebo to je prostě jen tím, že jsme ještě mladí a silní. Třeba až budeme starší a cyničtější...“

„Na babičku si musíme dát velký pozor,“ řekla Ghanima.

„A nemluvit s ní o Kazateli, který se toulá naší zemí a hlásá Herezi?“

„Přece si vážně nemyslíš, že je to náš otec!“

„Já si o tom nemyslím nic, ale Alia se ho bojí.“

Ghanima ostře zavrtěla hlavou. „Já těm nesmyslům o Zvrácenosti nevěřím!“

„Máš přece tolik vzpomínek jako já,“ řekl Leto. „Můžeš věřit tomu, čemu věřit chceš.“

„Ty myslíš, že je to proto, že jsme si netroufli zkusit melanžový trans a Alia ano,“ řekla Ghanima.

„Přesně to si myslím.“

Ztichli a vstoupili do proudu lidí kráčeících po ústřední chodbě. V síci Tabr bylo chladno, ale filtršaty byly teplé a děti si nechaly kondenzační kápě na zádech a rudé vlasy měly nepokryté. Jejich tváře prozrazovaly společné geny: měkká ústa, široko od sebe posazené modromodré oči signalizující závislost na koření.

Leto byl první, kdo si povšiml, že se blíží jejich teta Alia.

„Támhle jde,“ řekl a jako varování přešel do bitevní řeči Atreidů.

Ghanima kývla na svou tetu, když se u nich Alia zastavila, a řekla: „*Válečná trofej* zdraví svou slavnou příbuznou.“ Tím, že rovněž použila jazyka šakobsy, zdůraznila význam svého jména – *Válečná trofej*.

„Vidíš, milovaná teto,“ řekl Leto, „připravujeme se na dnešní setkání s tvou matkou.“

Alia, jediný člověk v kypící královské domácnosti, kterého ani v nejmenším nepřekvapovalo dospělé chování těchto dětí, se zamračila nejdřív na jednoho a pak na druhého. A pak řekla: „Držte jazyk za zuby, oba!“

Bronzové vlasy měla Alia stažené dozadu dvěma zlatými vodomírkami. Oválná tvář se mračila, široká ústa, zlehka prohnutá dolů náznakem nestřídmosti, byla pevně stisknutá. V koutcích modromodrých očí měla vějířky ustaraných vrásek.

„Oběma jsem vám vysvětlila, jak se dnes máte chovat,“ připomněla Alia. „Důvody znáte stejně dobře jako já.“

„Známe tvoje důvody, ale ty možná neznáš naše,“ odpověděla Ghanima.

„Ghani!“ zavrčela Alia.

Leto se zamračil na svou tetu a řekl: „Zrovna dneska rozhodně nebudeme předstírat, že jsme culící se batolata!“

„Nikdo po vás nechce, abyste se culili,“ odsekla Alia. „Ale myslíme si, že by nebylo rozumné vyvolat v mé matce nebezpečné myšlenky. Irulán se mnou souhlasí. Kdo ví, jakou roli si lady Jessica vybere? Koneckonců je benegesseritanka.“

Leto zavrčel hlavou a uvažoval: *Proč Alia nevidí to, co vidíme my? Zašla už příliš daleko?* A povšiml si jemných genetických náznaků, které prozrazovaly přítomnost jejího dědečka

z matčiny strany. Baron Vladimír Harkonnen nebyl příjemný člověk. Při tom pozorování Leto pocítil, jak se v něm samém rodí neklid, protože si pomyslel: *Je to i můj předek.*

Podotkl: „Lady Jessica byla vychována k vládě.“

Ghanima kývla: „Proč se vrací zrovna teď?“

Alia se zamračila. Pak řekla: „Co když třeba chce jen vidět svá vnoučata?“

Ghanimu napadlo: „*Ty v to doufáš, drahá tetinko. Ale je to moc nepravděpodobné.*“

„Tady vládnout nemůže,“ řekla Alia. „Má Caladan. To by jí mělo stačit.“

Ghanima promluvila chlácholivě: „Když náš otec odešel do pouště zemřít, zanechal ti regentství. On...“

„Stěžuješ si na něco?“ chtěla vědět Alia.

„Byla to rozumná volba,“ řekl Leto po vzoru své sestry. „Byla jsi jediný člověk, který věděl, jaké to je narodit se jako my.“

„Říká se, že se má matka vrátila k Sesterstvu,“ řekla Alia, „a vy oba víte, co si Bene Gesserit myslí o...“

„Zvrácenosti,“ řekl Leto.

„Ano!“ Alia to slovo přímo vyplivla.

„Jednou čarodějnice, vždycky čarodějnice, říká se,“ podotkla Ghanima.

Sestřičko, hraješ nebezpečnou hru, myslel si Leto, ale přizpůsobil se a dodal: „Naše babička byla mnohem jednodušší než mnohé jí podobné. Ty přece sdílíš její vzpomínky, Alie, musíš přece vědět, co můžeš čekat.“

„Jednodušší!“ opakovala Alia a zavrčela hlavou. Rozhlédla se po okolním davu a pak se znovu podívala na dvojčata. „Kdyby byla moje matka méně složitá, ani jeden byste tu nebyli – ani já ne. Byla bych její prvorozená a ne...“ Pokrčila rameny, ale spíš to vypadalo, jako by se otrásla. „Já vás dva varuju, dejte si velký pozor na to, co dnes uděláte.“ Alia vzhledla. „Jde sem moje stráž.“

„A ještě pořád si myslíš, že není bezpečné, abychom tě doprovázeli na přistávací plochu?“ zeptal se Leto.

„Počkejte tady,“ odpověděla Alia. „Já ji přivezu.“

Leto si vyměnil pohled se sestrou a pokračoval: „Mocrát jsi nám říkala, že vzpomínky, které jsme dostali od těch, kdo